

TỪ PHÙ THỦY ĐẾN ĐẠO CÔNG GIÁO

Cách đây đúng một năm, ngày 27-5-2007, Cha Yves Bertrais (1921-2007) êm ái trút hơi thở cuối cùng tại Paris, thủ đô nước Pháp, hưởng thọ 86 tuổi.

Cha Yves Bertrais là Linh Mục Thừa Sai người Pháp, thuộc dòng Đức Mẹ Vô Nhiễm (OMI), truyền giáo giữa những người Hmong tại Lào. Lúc sinh thời, Cha kể lại lộ trình theo Đạo Công Giáo của một ông phù thủy Lào như sau.

Ngày 15-8-1953, ba năm rưỡi kể từ ngày tôi đặt chân lên đất Lào, ông phù thủy Ya-Ja-No cùng với vợ và Cha Mẹ lãnh nhận bí tích Rửa Tội, gia nhập Giáo Hội Công Giáo. Lý do nào thúc đẩy ông Ya-Ja-No theo Đạo, chỉ duy nhất THIÊN CHÚA biết rõ. Tôi chỉ xin ghi lại vài dữ kiện.

Trước đó - vào tháng 6 năm 1952 - một ngày tôi đi qua cánh đồng nơi hai vợ chồng ông Ja-No đang nhổ cỏ trong ruộng lúa. Tôi chưa kịp nói gì thì ông Ja-No đi thẳng vào đề:

- Thưa Cha, con biết Cha đang đợi chúng con nhận Đức Chúa GIÊSU KITÔ của Cha làm THIÊN CHÚA của chúng con. Nhưng đó là điều không thể được!!! Đối với người Pháp thì tốt lắm. Nhưng đối với người Hmong, chúng con đã có các thần linh do Cha Ông truyền lại. Các thần linh của chúng con cũng giống như Đức Chúa GIÊSU KITÔ của Cha vậy. Cha ở với chúng con đã hơn hai năm. Hẳn Cha cảm thấy buồn vì phải cầu nguyện một mình với THIÊN CHÚA của Cha. Nhưng nếu Cha chờ đợi chúng con thay đổi thần linh, quả là Cha lằm to! Chúng con sẽ không bao giờ tôn thờ THIÊN CHÚA của Cha cùng lúc với Cha được! Tuy nhiên, nếu Cha rời bỏ chúng con, chúng ta vẫn là bạn hữu với nhau. Trường hợp Cha quyết định ở lại, Cha cứ ở bao lâu tùy ý Cha!

Ông Ja-No là người bạn tốt. Chính ông rước tôi vào trọ nơi nhà ông, khi tôi vừa đặt chân lên đất Lào, trong khi chờ đợi tìm ra chỗ ở. Có lẽ ông thầm đoán tôi cô đơn trong việc đọc kinh một mình với THIÊN CHÚA của tôi. Nhưng không rõ ông còn tưởng tượng điều gì hơn thế nữa, khiến ông phải nói tuốc-luộc tuộc-luộc một hơi dài chuyện ấy, ngay giữa một cuộc gặp gỡ ở ngoài đồng?

Khi đã có chỗ trú ngụ riêng, thỉnh thoảng tôi đến dùng bữa tối nơi gia đình ông Ja-No. Tôi học hỏi nơi ông nhiều điều: ngôn ngữ, phong tục và tín ngưỡng của người Hmong. Tôi hỏi ông về ý nghĩa những câu phù chú, ông đọc hàng giờ mỗi khi có các buổi lên đồng. Ông Ja-No kiên nhẫn trả lời từng điều một. Ông dẫn đo dùng những từ ngữ Hmong dễ hiểu, hầu tôi có thể lĩnh hội được. Đối lại, ông Ja-No cũng nêu thắc mắc về Đức Chúa GIÊSU KITÔ, về những Ảnh Thánh tôi treo trong nhà. Phần tôi, tôi không bao giờ hỏi:

- Sao ông không cầu nguyện cùng Đức Chúa GIÊSU???

Hơn một năm rưỡi sau ngày đến Lào, sống giữa người Hmong, tôi vẫn chưa công khai rao truyền đạo thánh Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Một ngày trong năm 1951, tôi tự nhủ:

- Vào dịp lễ Đức Chúa Thánh Thần Hiện Xuống, mình phải loan báo cho tất cả các vị trưởng lão trong làng biết, lý do nào đưa đẩy mình đến đây!

Vài ngày trước Lễ, tôi mời các gia trưởng đến nhà tôi. Có khoảng gần 30 người đáp lời. Lúc bấy giờ tôi chưa thông thạo tiếng Lào. Tôi chỉ mới bập-bẹ thôi. Nhưng tôi cũng gắng sức hô hào họ hãy từ bỏ việc tôn thờ các thần linh, đừng chạy theo các khoa đồng-bóng phù-thủy, nhưng hãy tôn thờ Đấng dựng nên trời đất và Con Ngài là Đức Chúa GIÊSU KITÔ!

Bài giảng đạo đầu tiên của tôi không mang lại kết quả nào. Chỉ có ai thèm đến nói với tôi rằng họ ước muốn tôn thờ Đức Chúa GIÊSU KITÔ của tôi. Riêng ông bạn phù thủy Ja-No đồng dục tuyên bố:

- Người Hmong chúng con không thể nào cùng quý ngài tôn thờ Đức Chúa GIÊSU KITÔ của quý ngài được!

Tháng 10 năm 1952, tôi đi vắng ba tuần lễ. Lúc trở về, ông Ja-No đang nằm trước nhà đợi tôi, mặt mũi xanh xao vàng vọt. Vừa trông thấy tôi, ông tức tưởi nói:

- Cha ơi, con sắp chết rồi. Từ ba tuần nay con không muốn ăn uống gì hết. Con nhờ mấy người phù thủy trong làng và trên núi đến chữa bệnh cho con. Họ đọc phù-chú cũng như giết heo cúng rồi cho con ăn. Nhưng càng ăn thịt heo càng ngày con càng yếu hơn và con sắp chết rồi!

Nét vàng vọt của ông Ja-No thật ra là vì ăn quá nhiều thịt heo vào các buổi lên đồng! Do đó, chỉ sau hai tuần được tôi chăm sóc, ông Ja-No trở lại trạng thái bình thường, khỏe mạnh như trước. Rồi vào một ngày đẹp trời, ông thổ lộ với tôi:

- Cha biết không, hồi bị bệnh, mỗi ngày con cầu nguyện cùng Đức Chúa GIÊSU KITÔ của Cha ba lần.

Tôi chỉ biết nói cụt ngủn:

- Cứ tiếp tục!

Lễ Giáng Sinh năm đó đến gần. Một hôm tôi nói với ông Ja-No:

- Vào nửa đêm ngày 24-12, tôi sẽ đọc kinh để cử hành lễ Giáng Sinh của Đức Chúa GIÊSU KITÔ.

Thế là vào lúc 11 giờ rưỡi tối hôm đó, ông Ja-No đến gõ cửa nhà tôi. Ông nói:

- Hôm nọ Cha nói với con là Cha sẽ cầu nguyện để cử hành lễ Sinh Nhật Đức Chúa GIÊSU. Ngài chính là Đấng đã chữa con lành bệnh. Con muốn tạ ơn Ngài.

Vào thời kỳ ấy - tức trước Công Đồng Chung Vatican II - mỗi Linh Mục cử hành liên tiếp ba Thánh Lễ bằng tiếng la tinh. Suốt trong thời gian này, ông Ja-No quì yên trên đất ẩm.

Đêm Giáng Sinh năm đó, trước khi cáo từ, ông nói với tôi:

- Bây giờ con về nhà. Con thật sung sướng. Con đã tạ ơn Đức Chúa GIÊSU KITÔ của Cha rồi!

Tôi tưởng rằng câu chuyện sẽ chấm dứt nơi đây. Nào ngờ, 5 ngày sau, ông trở lại và xin tôi dạy ông học đọc và học viết, để có thể tin theo Đức Chúa GIÊSU KITÔ.

Tôi dạy giáo lý cho ông và hơn một năm rưỡi sau, ngày 15-8-1953, lễ Đức Mẹ Linh Hồn và Xác Lên Trời, ông cùng toàn gia đình: Cha Mẹ, vợ con lãnh nhận bí tích Rửa Tội, chính thức gia nhập Giáo Hội Công Giáo, duy nhất, thánh thiện và tông truyền.

... Khi ấy, mười một môn đệ đi tới miền Galilêa, đến ngọn núi Đức Chúa GIÊSU KITÔ đã truyền cho các ông đến. Khi thấy Người, các ông bái lạy, nhưng có mấy ông lại hoài nghi. Đức Chúa GIÊSU đến gần, nói với các ông: "Thầy đã được trao toàn quyền trên trời dưới đất. Vậy anh em hãy đi và làm cho muôn dân trở thành môn đệ, làm phép rửa cho họ nhân danh Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần, dạy bảo họ tuân giữ mọi điều Thầy đã truyền cho anh em. Và đây, Thầy ở cùng anh em mọi ngày cho đến tận thế" (Matthêu 28,16-20).

("Missions Étrangères de Paris", n.345, Janvier/2000, trang 21-25)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt